

Історія України
Тема: Україна незалежна
План

1. Проголошення незалежності України. Всеукраїнський референдум 1 грудня 1991 року.
2. Проблеми становлення ринкової економіки в Україні. Прийняття Конституції 1996 р.
3. Ускладнення соціальних проблем та загроза консолідації українського суспільства.
4. Помаранчева революція 2004 р.
5. Революція гідності в Україні. Аннексія Російською Федерацією Криму. Російсько-українська війна.
6. Політичне життя в Україні на сучасному етапі. Міжнародне становище України.

1. Проголошення незалежності України 1991 р. Історичні особливості, основні напрями і процеси будівництва незалежної української держави.

2. Конституційний процес. Реорганізація вищих органів державного управління та місцевого самоврядування.

3. Подальший розвиток Української держави на початку XXI ст.
4. Культура і спорт.
5. Україна на міжнародній арені.

1. Проголошення незалежності України 1991 р. Історичні особливості, основні напрями і процеси будівництва незалежної української держави.

24 серпня 1991 р. Верховна Рада (парламент) проголосила незалежність України. На карті світу з'явилась нова суверенна держава.

Визначальними подіями на цьому шляху були:

- прийняття 16 липня 1990 р. Верховною Радою Декларації про державний суверенітет України як основи для створення незалежної держави;
- спроба державного перевороту в СРСР 19 серпня 1991 р.;
- прийняття Верховною Радою України 24 серпня 1991 р. історичного документу - Акту проголошення незалежності України.

День прийняття цього документу був незабаром проголошений національним святом - Днем незалежності України. 24 серпня держава отримала свою традиційно вживану назву - Україна. 28 червня 1996 р. вона закріплена в Конституції України.

1 грудня 1991 р. відбувся Всеукраїнський референдум на підтвердження Акту проголошення незалежності України («так» Акту сказали 90,32% громадян, які брали участь у референдумі).

Водночас відбулися вибори першого Президента України. Ним став Леонід Кравчук (1991 - 1994 рр.), за якого проголосувало 61,6% виборців, що взяли участь у голосуванні.

7-8 грудня 1991 р. на території Білорусі (у Біловезькій пущі) Президенти України та Росії Л. Кравчук і Б. Єльцин, Голова Верховної Ради Білорусі С. Шушкевич під час зустрічі прийняли заяву та уклали угоду про те, що СРСР припиняє своє існування, і створення на його місці Співдружності незалежних Держав (СНД).

Суспільна ситуація, що виникла в Україні після розпаду СРСР і проголошення незалежності України, поставила перед українським народом нові завдання:

- розбудова власної суверенної держави;
- ліквідація тоталітарних політичних структур і будівництво демократичної правової держави;
- перетворення централізованої державної економіки на багатоукладну, ринкову, орієнтовану на соціальні потреби людей;
- національне відродження і оздоровлення міжнаціональних відносин в Україні;
- встановлення рівноправних зв'язків з далекими і ближніми сусідами.

Початок розбудови незалежної України характеризувався її політичним утвердженням як соборної, суверенної і демократичної держави.

8 жовтня 1991 р. прийнято Закон «Про громадянство України», яким визначено статус її населення. У листопаді цього ж року було прийнято «Декларацію прав національностей України» і

Закон «Про національні меншини в Україні», які підтвердили право кожного народу на розвиток своєї національної мови, культури, відродження історико-культурних традицій і т. ін. Почалось формування прикордонної та митної служб держави.

Було започатковано процес становлення збройних сил незалежної України. Були створені Міністерство оборони, Генеральний штаб, види Збройних Сил, системи управління, підготовки і всебічного забезпечення військ. Черговим кроком стала розробка концепції оборони та будівництва Збройних сил, схвалена Верховною Радою 11 жовтня.

В грудні 1991 р. Верховна Рада ухвалила закон «Про Збройні сили України». 12 грудня 1991 р. Президент України Леонід Кравчук прийняв на себе обов'язки Головнокомандуючого Збройними Силами України. А в жовтні 1993 р. було прийнято воєнну доктрину, в якій проголошувалося, що Україна не бачить у сусідніх країнах супротивників, а її армія призначена лише для гарантування національної безпеки. Поряд з армією створювалися спеціальні підрозділи МВС, частини спеціального призначення, Служба безпеки України.

За короткий час було утворено адміністрацію Президента. В липні 1992 р. створюється спеціальний консультативний орган - Рада національної безпеки і оборони (РНБО) при Президентові України.

В 1992 р. запроваджувався інститут представників Президента - найвищих посадових осіб виконавчої влади, голів місцевої адміністрації в областях, районах і містах центрального підпорядкування - Києві та Севастополі.

В 1991 - 1992 рр. вирішувалось питання про статус Криму. 12 лютого 1991 р. Крим проводить референдум і стає Кримською АРСР в складі України, 4 вересня прийнято Декларацію про суверенітет Криму, 6 травня 1992 р. - Конституцію Криму, нарешті 1992 року було проголошено Автономну Республіку Крим. Питання колишнього Чорноморського флоту СРСР було врегульовано 1997 р. шляхом розподілом його між Росією та Україною.

Після розпаду СРСР Україна отримала у спадщину третій у Європі військовий потенціал за звичайними озброєннями і третій у світі (після США і Росії) - за ядерною потужністю. У листопаді 1994 р. Верховна Рада ухвалила рішення про приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї за умови надання гарантій безпеки з боку ядерних держав.

Були затверджені державні символи України. 28 січня 1992 р. синьо-жовтий прапор рішенням парламенту був затверджений Державним прапором. 19 лютого 1992 р. Верховна Рада України визнала золотавий тризуб на синьому фоні малим державним гербом. Ескіз Великого герба розроблено, однак ще не затверджено.

15 січня 1992 р. Верховна Рада України ухвалила Указ «Про державний гімн України». Ним став твір «Ще не вмерла Україна» на музику М. Вербицького, автором слів є відомий український поет, етнограф і фольклорист П. Чубинський.

Справді незалежною держава називає себе лише тоді, коли має власну грошову одиницю. У вересні 1996 р. була запроваджена національна валюта - гривня.

Отже, до 1996 р. розбудова Української незалежної держави пройшла першу свою стадію.

9.2. Конституційний процес. Реорганізація вищих органів державного управління та місцевого самоврядування.

Після розпаду СРСР і відновлення Україною незалежності постало питання щодо прийняття Основного закону тепер уже справді незалежної України. Проте конституційний процес проходив з великими труднощами і розтягнувся на п'ять років. Україна стала останньою з республік колишнього Радянського Союзу, яка прийняла свою Конституцію. Це сталося 28 червня 1996 р.

Основними причинами такого зволікання були:

- брак чітких уявлень про шляхи та методи організації демократичного і відкритого суспільства, демократичної держави;
- протистояння між різними політичними силами, партіями і рухами.

В розділі I Конституції України зазначається, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, яка за своїми суттєвими ознаками належить до держав так званого «відкритого суспільства», гуманістичного за своєю спрямованістю.

Важливим є Конституційне положення, згідно з яким державною мовою в Україні є українська, всебічний розвиток і функціонування якої в усіх сферах суспільного життя на всій території України забезпечується державою.

Поряд з цим в Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської та інших мов національних меншин. Держава також повинна сприяти вивченню мов міжнародного спілкування, що є однією з суттєвих ознак відкритості українського суспільства.

Ключовим завданням перших років державотворення стало формування трьох основних гілок влади - законодавчої, виконавчої, судової. Поряд з цим необхідно було забезпечити утворення управлінських структур на місцях, налагодити ефективну взаємодію місцевої та центральної влади.

Згідно із чинним законодавством, Україна є унітарною, парламентсько-президентською республікою. Вищими органами державної влади в Україні є парламент - Верховна Рада, уряд - Кабінет Міністрів і голова держави - Президент. Саме ці органи реалізують основні повноваження у сферах законодавчої та виконавчої влади. До вищих органів також віднесені вищі судові інстанції - Верховний суд, Конституційний суд, Вищий адміністративний суд тощо.

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України, що забезпечує правову базу перетворень. Вона складається з 450 народних депутатів, обраних населенням України таємним голосуванням на 5 років, працює у режимі чергових і позачергових сесій.

Виконавчу владу в Україні репрезентують Президент України, Кабінет Міністрів на чолі з Прем'єр-міністром, центральні та місцеві органи влади.

В Україні посада Президента держави запроваджена 5 липня 1991 р. Першим Президентом незалежної України було обрано Леоніда Кравчука (1991 - 1994), другим Президентом став Леонід Кучма (1994 - 2005), третім - Віктор Ющенко (2005 - 2010), четвертим - В. Янукович (2010 - 2014), нині президентом є П. Порошенко.

Президент України є главою держави, гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини, громадянина. Президент узгоджує діяльність різних гілок державної влади, забезпечує єдність держави. Президент України обирається громадянами держави на основі загального, рівного і прямого виборчого права, шляхом таємного голосування строком на 5 років.

Уряд України - Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Центральні органи виконавчої влади - міністерства, державні комітети і відомства; в областях, містах, районах, а також в містах Києві та Севастополі - відповідні державні адміністрації. Їх голови призначаються Президентом України, а керівництво місцевими державними адміністраціями здійснює Кабінет Міністрів.

Місцеве самоврядування, згідно з статтею 140 Конституції є правом територіальної громади - жителів села, селища та міста - самостійно вирішувати питання місцевого значення. Формами здійснення ними своїх самоврядних повноважень є місцеві вибори та референдуми.

Важливе місце в системі державної влади займає судова гілка влади, головним завданням якої є захист прав громадян України. Найвищим судовим органом загальної юрисдикції є Верховний суд України. Крім того, діють загальні суди - обласні, районні, міські. Вищими судовими органами спеціалізованих судів є відповідні вищі суди - наприклад, Вищий арбітражний суд України. Подібні суди діють на обласному та міському рівні.

Особливу роль в системі державних органів відіграє Конституційний суд України, який є незалежним від судів загальної юрисдикції. Його функція полягає у вирішенні питань про відповідність законів і правових актів Конституції України, а також в офіційному тлумаченні Конституції та законів.

8 грудня 2004 р. Верховна Рада внесла зміни до Конституції України, згідно з якими Україна стала парламентсько-президентською державою. Після скасування у 2010 р. політичної реформи Україна знову стала президентсько-парламентською республікою, з 2014 р. відновлено парламентсько-президентську форму правління.

Необхідною умовою становлення демократичної правової держави є багатопартійність. Вона дає можливість повніше врахувати інтереси всіх громадян у державній політиці і сприяє стабільному і динамічному розвитку суспільства.

Нині зареєстровано майже 150 політичних партій різного спрямування та орієнтації: праві, ліві, центристські, релігійні, економічні, екологічні тощо. Вони сприяють формуванню та вираженню політичної волі громадян, приймають участь у виборах. В Україні існує досить велика кількість молодіжних об'єднань, в тому числі і політичних.

Зміцненню і розвитку політичних партій в Україні сприяли зміни у виборчому законодавстві. 30 вересня 2007 р. вибори до Верховної Ради України проводились за пропорційного виборчою системою, яка передбачає обирати склад парламенту лише за партійними списками.

Таким чином, на основі Конституції України 1996 р. в нашій державі сформувалась досить демократична і в певній мірі ефективна система органів державної влади та управління.

9.3. Подальший розвиток Української держави на початку XXI ст.

Вибори Президента України 31 жовтня 2004 р. стали переломними в історії України, поклали початок «Помаранчевій революції». Помаранчева революція - кампанія протестів, мітингів, пікетів, страйків та інших акцій громадянської непокори в Україні в листопаді - грудні 2004 р. Вони були організовані та здійснені прибічниками Віктора Ющенка, лідера «Нашої України», колишнього голови Національного банку України, Прем'єр-міністра у 2000 - 2001 рр., основного кандидата від опозиції на президентських виборах та супротивниками його основного конкурента Віктора Януковича - діючого Прем'єр-міністра України.

Початком Помаранчевої революції вважається акція протесту після оголошення Центральною Виборчою Комісією (ЦВК) попередніх результатів виборів, згідно з якими перемогу одержав В. Янукович. Згодом Верховний Суд України констатував факти порушень в процедурі голосування і підрахування голосів виборців, відмінив постанову ЦВК про результати виборів та зобов'язав її знову провести повторний тур голосування. В результаті повторного туру голосування перемогу одержав В. Ющенко.

У різні дні під час акції громадського протесту на Майдані було від 500 тис. до 1,5 млн. осіб. Київська міська влада і кияни надали всіляку допомогу протестуючим. На їх потреби було пожертвувано 20 млн. гривень без врахування принесеного одягу та їжі.

Символом, під яким об'єднались українські революціонери, став помаранчевий колір, потім до нього додалась символіка В. Ющенка: логотип з підковою щастя, написи «Так!». Прибічники В. Ющенка дарували їх одне одному та супротивникам. Прибічники В. Януковича використовували білий та блакитний кольори.

Інавгурація нового Президента України В. Ющенка відбулась 23 січня 2005 р. Перший уряд України після «Помаранчевої революції» очолила соратниця В. Ющенка Юлія Тимошенко. Він проіснував з лютого по жовтень 2005 р. Новий уряд був наймолодшим за віком і, мабуть, найбільш європейськи орієнтований за всю її історію. В уряді було запроваджено нову посаду віце-прем'єра з питань європейської інтеграції, а в усіх міністерствах створені департаменти євроінтеграції.

Уряд взявся активно реалізувати обіцянки, що були дані на Майдані:

- наповнити державний бюджет за рахунок ліквідації пільг в оподаткуванні, вільних економічних зон і тіньових схем отримання доходів;
- підвищити доходи громадян за рахунок збільшення заробітної плати, розширення соціальних виплат тощо;
- реприватизація незаконно приватизованої власності. Уряд приступив до реформи системи виконавчої влади (адміністративна реформа), реформування Служби безпеки України.

Але при формуванні уряду був порушений принцип відділення бізнесу від влади. Конфлікти в середині уряду та між різними гілками влади почалися практично з першого ж дня. Перший уряд Ю. Тимошенко був відправлений у відставку після 7 з невеликим місяців роботи.

8 вересня 2005 р. В. Ющенко призначив Юрія Єханурова виконуючим обов'язки прем'єр-міністра України. Уряд Ю. Єханурова (вересень 2005 р. - серпень 2006 р.) був прибічником економічної лібералізації та приватизації, не підтримував ідею реприватизації, що висувала його попередника Ю. Тимошенко.

В результаті довготривалої політичної боротьби, що відбувалася після парламентських виборів (березень 2006 р.), Ю. Єхануров 4 серпня 2006 р. був змушений поступитися своєю прем'єрською посадою Віктору Януковичу.

Чергові вибори до Верховної Ради відбулись 26 березня 2006 р. Згідно з офіційними результатами, до Верховної Ради пройшли: Партія регіонів, яка набрала найбільше голосів - 32,14% (186 мандатів); другу позицію посів Блок Юлії Тимошенко - 22,29% голосів (129 мандатів); далі йшли «Наша Україна» - менше 14% (і відповідно 81 місце в Парламенті); Соціалістична партія України - 5,6% (33 місце), Комуністична партія України - 3,6% (21 місце).

Невдовзі, однак, Президент України В. Ющенко видав Указ про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України і призначення дострокових виборів на 30 вересня 2007 р.

В результаті виборів 5 партій і блоків потрапили до парламенту: Партія регіонів (34,37% голосів) - 137 місць, Блок Юлії Тимошенко (30,71%) - 156 місць, Блок Наша Україна - Народна самооборона (14,15%) - 72 місця, Комуністична партія України (5,39%) - 27 місць, Блок Литвина (3,96%) - 20 місць.

У новому складі Верховної Ради України Блок Юлії Тимошенко і Блок Наша Україна - Народна самооборона утворили парламентську більшість у складі 227 депутатів. Прем'єр-міністром вдруге було обрано Юлію Тимошенко, спікером парламенту став Володимир Литвин, голова однойменного партійного блоку.

На засіданні 16 січня 2008 р. уряд затвердив програму своєї діяльності «Український прорив: для людей, а не для політиків».

Важливою подією в житті українського народу стали президентські вибори, що відбулися 17 січня 2010 р., за підсумками яких більшість голосів (48,95%) набрав Віктор Янукович - лідер опозиції та голова Партії регіонів,

25 лютого 2010 р. відбулася інавгурація новообраного Президента України.

11 березня 2010 р. Партія регіонів, Комуністична партія та Блок Литвина об'єдналися в парламентську більшість під назвою «Стабільність і реформи» і обрали Прем'єр-міністром України Миколу Азарова. Провідні міністерства в уряді очолили представники Партії регіонів.

21 листопада 2013, після оголошення Урядом України рішення призупинити підписання угоди про Асоціацію України з Європою, в країні, насамперед в українській емоції, почалися масові протести, що отримали згодом назву Євромайдан («Революція гідності», «Європейська революція»). Після невдалих переговорів з повсталими і масових жертв на Майдані Незалежності в Києві Віктор Янукович виїхав на територію Російської Федерації. 22 лютого 2014 р. Верховна Рада України визнала його таким, що самоусунувся від виконання обов'язків Президента України. Обов'язки Президента тимчасово виконував Олександр Турчинов.

16 березня в Криму всупереч законодавству України був проведений референдум про відділення від України. 18 березня за рішенням Державної Думи Крим був включений до складу Російської Федерації. Проведення референдуму та включення Криму до складу Росії не визнані світовим співтовариством.

11 травня в деяких населених пунктах Донецької та Луганської областей всупереч законодавству України проведені референдуми про суверенітет. Референдуми, як і створені в цих районах Донецька, Луганська республіки, не були визнані світовим співтовариством. Військові дії на території східних областей України обернулися людськими втратами, руйнуванням інфраструктури регіону.

21 березня Україна підписала політичну частину, а 27 червня економічну частину угоди про Асоціацію для подальшого вступу до Євросоюзу

7 червня Президентом України було обрано Петра Порошенко, а 26 жовтня пройшли Позачергові вибори Верховної Ради України, в ході яких склад Ради сформувала проєвропейська більшість. З 1 листопада 2014 вступило в силу тимчасове застосування окремих положень Угоди про Асоціацію.

9.4. Культура і спорт.

Після здобуття незалежності українська культура набула новий імпульс для розвитку. Важливе значення мали прийняття Верховною Радою України 19 лютого 1992 р. «Основ законодавства про культуру», а також інших законодавчих актів у галузі культури - «Закону про бібліотеки», «Закону про музеї», указу Президента «Про державну підтримку клубних закладів» та ін.

Нині в Україні діють понад 500 державних і кілька тисяч недержавних музейних закладів. В країні відкриваються нові музеї, виставки, історико-культурні центри (Батурин, Глухів, Збараж). Під охороною держави перебуває понад 120 тисяч пам'яток історії і культури. Створена спеціальна урядова Комісія, що займається поверненням в Україну вивезених культурних цінностей. При Українському фонді культури під опікою ЮНЕСКО діє національна програма, як частина міжнародної, «Нові імена України», покликана виявляти і підтримувати молоді таланти.

Позитивні зрушення відбулися і в культурному житті національних меншин України. Набуває розвитку система національних шкіл, бібліотек, преси, наукових і культурних центрів, радіо, телебачення, театрів, творчих колективів.

Ще 29 жовтня 1989 р. Верховною Радою було схвалено «Закон про мови в Українській РСР», котрий юридично закріпив державний статус української мови, гарантував рівноправність мовам

усіх народів, що проживають на території України. Статус української мови як державної підтвердила Конституція незалежної України. З прийняттям нового законодавства почався процес переходу на українську мову державних органів, засобів масової інформації, установ культури, освіти. І хоча у сфері поширення української мови усе ще існують проблеми, багато чого вдалося досягти.

Попри економічні негаразди, що ними було позначене життя молодой української держави, вона все ж стала запорукою вільного розвитку літератури: прози, поезії, драматургії. Нині промітним явищем у культурному житті є проведення культурних заходів загальноукраїнського масштабу - Всеукраїнського Шевченківського свята «В сім'ї вольній, новій», присудження напередодні дня народження Кобзаря Державної премії ім. Т. Шевченка. В літературній творчості розширюється тематика прозових, поетичних, драматичних творів, урізноманітнюються їхні стильові форми.

З'явилися сприятливі умови для розвитку вітчизняного кіномистецтва. Значною популярністю користується театр. Нині в Україні діють близько 100 державних театрів, серед яких драматичні, музично-драматичні, музичні театри юного глядача, театри ляльок системи Міністерства культури. Близько 40 тис. щорічних вистав відвідує 20 млн. глядачів.

Традиційно популярним в Україні залишається образотворче мистецтво. Зростає роль музичної культури в духовному житті суспільства.

Україна - спортивна держава. 1992 року в ній був заснований Національний олімпійський комітет, визнаний у 1993 р. Міжнародним Олімпійським комітетом.

Найпопулярнішими видами спорту в Україні є легка атлетика, футбол, бокс, волейбол, боротьба, гандбол, баскетбол та інші. Серед зимових видів спорту популярний біатлон. Розвиваються в українській державі і національні види спорту, базовані на вікових народних традиціях - козацький двобій, бойовий гопак, спас (боротьба), які цікавлять здебільшого вітчизняну молодь.

Отже, 90-ті рр. XX ст. стали в Україні періодом відродження культурно-духовних цінностей, повернення із забуття імен українських письменників, митців, художників, мовознавців, кінорежисерів, композиторів. І хоча сучасний стан культурного життя в Україні позначений певними проблемами та утрудненнями - передусім зумовленими непростим станом економіки, все ж у незалежній державі створено умови для звільнення творчої енергії інтелектуальних сил і української національної інтелігенції, спрямування їх на подальший розвиток культури України як складової всесвітньої культури.

9.5. Україна на міжнародній арені.

Проголошення незалежності України відкрило нові перспективи зовнішньої політики України як самостійної держави і рівноправного члена світового співтовариства.

Протягом перших років незалежності (1991 - 1993 рр.) основні зусилля зовнішньої політики були зосереджені на досягненні міжнародного визнання України, налагодження рівноправних відносин з іншими державами, створення зовнішніх умов для забезпечення національної безпеки, розгортання мережі дипломатичних представництв.

Було визначено такі ключові напрями зовнішньої політики України:

- розвиток двосторонніх міждержавних відносин;
- розширення участі в європейському регіональному співробітництві;
- співробітництво в рамках СНД;
- членство в ООН та інших міжнародних організаціях.
- утвердження на міжнародній арені.

В цей період все більшого значення набуло забезпечення сприятливих зовнішніх умов для соціально-економічних перетворень в країні і становлення України як впливової регіональної держави Центральної та Східної Європи, а також активізація зусиль по залученню до загальноєвропейських процесів.

З розвитком інтеграційних процесів в Європі особливої актуальності набуло питання залучення України до співробітництва з європейськими та євроатлантичними структурами.

Набуття членства в ОБСЄ та Раді Європи, відносини з ЄС та НАТО на рівні партнерства стали свідченням формування комплексного бачення зовнішньополітичних пріоритетів у їхньому сьогодиньшому вигляді.

Укладення Хартії про особливе партнерство з НАТО (1997 р.) та набуття чинності Угоди про партнерство та співробітництво з ЄС (1998 р.), ухвалення Стратегії інтеграції України до ЄС (1998 р.) та Стратегії України щодо НАТО (2002 р.), підписання Україною та ЄС в лютому 2005 р.

трирічного плану дій по наближенню України до стандартів європейського життя та визнання Євросоюзом 1 грудня 2005 р. України країною з ринковою економікою створило необхідні механізми для здійснення всього комплексу внутрішньо та зовнішньополітичних заходів, що наближатимуть Україну до інтеграції в ЄС та НАТО.

На сьогоднішній день закладено підвалини стратегічного партнерства з США, Росією, Польщею, сформовано основи добросусідських відносин з сусідніми державами, створено передумови для розвитку взаємовигідного співробітництва з найважливішими зовнішньополітичними партнерами в Європі та на інших континентах.

Крім ООН Україна є членом ще 46 міжнародних організацій та понад 100 постійних і тимчасових органів цих організацій. Поміж них - Організація Об'єднаних Націй з промислового розвитку (ЮНІДО) - з 1985 р., Міжнародне агентство по атомній енергії (МАГАТЕ) - з 1957 р., ЮНЕСКО - з 1954 р., Всесвітня організація охорони здоров'я (ВОЗ) - з 1948 р.

Україна є учасницею Організації безпеки і співробітництва у Європі (ОБСЄ) з 30 січня 1992 р. З 1992 р. Україна стала членом Міжнародного валютного фонду (МВФ) та Міжнародного банку реконструкції та розвитку (МБРР), з 1994 р. - Міжнародної морської організації (МО) та інших.

З початку 1992 р. Україна приймає участь в роботі Всесвітнього економічного форуму (Давос), а у 1995 р. Україна стала повноправним членом Ради Європи (створена 5 травня 1949 р.).

Крім того, Україна є асоційованим членом СНД, входить до ГУАМу (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова), Організації чорноморського економічного співробітництва (ОЧЕС), Євразійського економічного співтовариства (ЄврАзЕС).

1. Причини та передумови Революції Гідності (21 листопада 2013 р. – 22 лютого 2014 р.)

Євромайдан, Єврореволюція, Революція Гідності – усі ці терміни сьогодні стали невід'ємною складовою в історії побудови української державності. Україна є досить молодого республікою, юридично свою незалежність вона отримала у 1991 р., проте в реаліях це було далеко від бажаного. Протягом усього періоду незалежності ми стали свідками того, як наша держава поступово перетворювалася на другорядну країну світу, сателіта Російської Федерації. Замість реформ та змін, в країні зберігалася законсервованість системи, котра дісталась нам у спадок ще від Радянського Союзу. *Тіньова економіка, зростання корупції та хабарництва, безвідповідальність влади та її авторитарний характер, навмисне знищення армії практично зруйнували потенціал країни.* Україна перебувала у стані постійної кризи у всіх сферах життя. Помаранчева революція 2004 р. мала стати рушійною силою до змін, люди вірили, що буде усе по-новому. Проте очікування не справдилися, а навпаки, були розбиті у пух і прах. У 2010 р. до влади прийшла «банда олігархів», яка вирішила знищити рештки справжнього українства та й ще за його рахунок нажитись. Президент В. Янукович за час свого правління (2010–2014 рр.) встиг узурпувати конституцію 2004 р. та зосередити у своїх руках усю повноту влади. Колишній співдоповідач Парламентської асамблеї Ради Європи щодо України Ханне Северінсен так прокоментувала формування влади Януковичем у перні два місяці каденції: «Я дуже занепокоєна. Я завжди знала, що в Україні вразлива демократія. Але я навіть не уявляла, що за два місяці, відколи працює новий Президент, він використав їх для того, щоб підібрати під себе уряд, скасувати результати виборів 2007 року, повністю підкорити собі Вищу раду юстиції, Верховний Суд, СБУ і навіть парламент». Все ж українці вірили, якщо Україна стане на шлях європейської інтеграції, то в державі будуть проведені соціально-економічні та політичні реформи. Але сценарій розвивався зовсім по-іншому. Адміністрація президента В. Януковича та уряд на чолі з М. Азаровим вели активну проросійську зовнішню політику. Важливим етапам в історії незалежної України мав стати *Вільнюський саміт східного партнерства 28–29 листопада 2013 р.* Але незадовго до цього була зроблена неочікувана для всіх заява: *Кабінет Міністрів України вирішив призупинити процес підготування до укладання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.* Такий хід подій аж ніяк не влаштовував українців, які покладали великі надії на співробітництво України із ЄС, а тому зроблена заява стала тим каталізатором, який призвів до перших актів протесту.

2. Перших 9 днів Євромайдану

Епіцентром основних подій знову ж таки стала столиця України м. Київ. *21 листопада близько 22:00 на Майдані Незалежності почали збиратися перші учасники мітингу,* їх чисельність нараховувала близько 1500 осіб. Вони пікетували Адміністрацію Президента, а потім, повернувшись на Майдан, вирішили лишитися на ніч. Цього дня суд прийняв рішення заборонити встановлення

панетів, кіосків, навісів під час проведення акцій на Майдані Незалежності, вулиці Хрещатик та Європейській площі до 7 січня 2014 року. Також у цей день почалися невеликі протести і в інших областях України. 22 листопада ввечері уже відбувся мітинг, у якому взяло участь близько 3–5 тис. людей. Наступного дня на Майдані Незалежності розпочалася штовханина з міліцією, яка намагалася відтіснити мітингувальників, розширивши площу навколо місця встановлення новорічної ялинки. В цей же час поширилася інформація, що до Києва на антимайдан і провладний мітинг їдуть автобуси із людьми, яким обіцяли грошові виплати. **24 листопада в Києві відбулася велика хода та мітинг на Майдані Незалежності**, які зібрали більше ніж 100 тисяч прихильників євроінтеграції. Протести відбулися також у Львові, Луганську та Харкові. Українська діаспора Франції, Німеччини, Швейцарії, Англії та ін. держав теж вдалася до протестів. Тим часом в столиці України при підтримці Януковича був створений антимайдан, який охороняли загони «Беркуту». Близько 15:00 на вулиці Грушевського під будинком уряду **відбулись зіткнення міліції з мітингувальниками**. За даними столичного управління МВС, мітингарі зі «Свободи» кидали у правоохоронців якусь арматуру, запалені фасри та каміння. Але, насправді, у міліцію почали кидати спеціально організовані владою «тітушки». Тож міліціонери застосували гумові кийки, сльозогінний газ і світлошумові гранати для розгону натовпу. Цього дня чимало киян та гостей міста постраждали від сльозогінного газу, розпильованого міліцією. В одинадцятій годині вечора розпочалися нові заворушення, проте мітингувальникам вдалося вистояти ніч. Протягом **25–27 листопада в Києві відбулися перші страйки київських студентів**. Також мітинги проводились в інших містах України, зокрема у Тернополі та Львові. **28 листопада уже відбувся загальностудентський страйк**. Декілька колон студентів з десятків різних вишів Києва об'єдналися у парку Шевченка, після чого рушили на Майдан Незалежності. Увечері **29 листопада на Євромайдані відбувся великий мітинг**. Участь у заході взяли лідери трьох опозиційних партій Арсеній Яценюк, Віталій Кличко, Олег Тягнибок, а також екс-глава МВС Юрій Луценко. Вони виступили із закликами відставки М. Азарова та дострокових виборів до парламенту.

3. Силевий розгін 30 листопада

Подальші події на Майдані Незалежності набирали більш гострого характеру. **Кривавою виявилася ніч на 30 листопада**. Тоді начальник ГУМВС України в Києві **Валерій Корпак видав безпосередній наказ про застосування сили у розгоні Євромайдану**. О 4 годині ранку, коли на Майдані Незалежності залишалося близько 400 протестувальників, площу оточили озброєні бійці «Беркуту». За допомогою сили, використовуючи вибухові пакети та б'ючи кийками та погами людей, їм вдалося витіснити мітингувальників із площі. Серед протестувальників було багато поранено. **Близько 5 ранку «Беркут» «зачищає» Хрещатик**. Новорічна ялинка, яка стояла на Майдані і через яку буцімто і розігнали майдан, у соціальних мережах була прозваною «кривавою» через силевий розгін мирних людей. Як повідомляє ТСН, близько 35 людей були госпіталізовані, а 37 заарештовано. **Застосування сили проти мирних людей викликало хвилю обурення в українській громадськості. Ця подія стала переломним моментом у революційних подіях. Поступово протести перетворилися із просвітопейських на антиурядові і стали значно масштабнішими**. Вінницька, Житомирська, Закарпатська, Київська, Львівська, Полтавська, Сумська, Тернопільська, Хмельницька, Чернігівська обласні ради, а також міські ради Донецька, Львова, Хмельницького засудили дії міліції проти учасників Євромайдану. Львівщина та Івано-Франківщина висловили недовіру Януковичу та його урядовцям, сформованим центральною владою обласних адміністрацій та разом із Тернопільщиною оголосили про участь у загальнонаціональному страйку.

4. Масові протести 1 грудня

Масові протести 1 грудня. Після кривавого розгону майдану по всій Україні пройшли численні мітинги. **1 грудня у Києві на акції протесту вийшло близько півмільйона людей**. О 12:30 на Майдані Незалежності відбулося **Всеукраїнське народне віче**. В той же час на мітингу були європейські дипломати: віце-президент Європарламенту Яцек Протасевич, колишній глава Європарламенту Єжи Бузек та колишній глава польського уряду, лідер партії «Закон і справедливість» Ярослав Качинський. Близько 13:00 організована група з 50-60 осіб у масках і касках, з битками та палицями увірвалася до приміщення **КМДА**, зламавши двері та розбивши вікна. Групу очолювала Тетяна Чорновол, яка закликала захопити будівлю для унеможливлення її підпалу зі сторони влади. Міліція не чинила спротив атакувальникам. Уже згодом **приміщення зайняли мирні мітингувальники**. Того ж дня **опозиційні сили створили Штаб національного спротиву (ШНС)** – координаційний центр

Євромайдану, що був розташований у *Будинку профспілок*. Головними вимогами штабу стали відставка Кіміну, а також проведення позачергових виборів Президента й уряду. Тим часом на вул. Банковій на двох білих автобусах були завезені «тітушки» у кількості близько 50–60 осіб. Близько 14:20 *розпочався штурм біля будівлі Адміністрації Президента* – група молодиків закидала працівників міліції бруківкою і фаєрами, робились спроби прорвати ланцюг силовиків за допомогою екскаватора, захопленого із включеним двигуном на вулиці Інститутській. Представники опозиції, зокрема Петро Порошенко, закликали людей не піддаватись на провокації й не йти на штурм, але отримали у відповідь образливі вигуки російською мовою. Приблизно о 16:30 спецпідрозділи перейшли у наступ. За повідомленням Громадського телебачення, під час розгону постраждали кілька журналістів, що висвітлювали події. Затриманих приводили у двір Адміністрації Президента, де над ними чинили знущання та насильство. Близько до вечора ситуація в столиці України дещо стабілізувалася.

5. Події у період з 2 грудня 2013 р. по 16 січня 2014 р.

Протягом 2–7 грудня у всій Україні тривали великі *просвітопейські та антиурядові мітинги*. Протестувальники у Києві остаточно захопили Будинок профспілок та КМДА. Тривали різні акції протесту біля Адміністрації Президента і Генеральної прокуратури. Широкомасштабним виявився *мітинг 8 грудня, який увійшов в історію під назвою «Марш мільйонів»*, оскільки на Майдані Незалежності зібралося близько мільйона громадян України, яким була не байдужа доля їх держави.

Голова політради ВО «Батьківщина» О. Турчинов зі сцени оголосив намір блокувати решту урядових будівель та встановлювати наметові містечка на вулицях урядового кварталу. Опозиція дала Януковичу 48 годин на виконання вимог Майдану, зокрема відставку уряду та позачергові президентські вибори. *Того ж дня в Києві було повалено пам'ятник Леніну*. Так, по всій Україні був започаткований *"ленінопад"* – широкомасштабна хвиля активного протесту проти радянського "совка", яка передбачала повалення та демонтаж пам'ятників лідеру більшовицької партії (комуністів) В. Леніну. Після завершення офіційної частини заходу мітингувальники рушили на вулиці урядового кварталу, де створили кілька блокпостів та барикад, зокрема на вул. Грушевського, Лютеранській, Круглоуніверситетській та перехресті Шовковичної і Богомольця. Але уже 9 грудня з *настанням темряви внутрішні війська та спецпризначенці розпочали атаки на блокпости та барикади Євромайдану* в урядовому кварталі. До 4 години ранку 10 грудня спецпризначенці практично знищили всі барикади в урядовому кварталі. Тоді у сутичках постраждали близько 10 мітингувальників. В ніч на 11 грудня силовики здійснили спробу штурму Євромайдану. Наступ було розпочато о 1 годині ночі з боку вулиць Інститутської та Європейської площі, після 3-ї ночі здійснювалися також спроби штурму КМДА. Але завдяки дзвонам Михайлівського золотоверхого собору, закликам Руслана Лижичко, Юрія Луценка, Святослава Вакарчука зі сцени Майдану до киян прийти на допомогу, а також трансляції подій через інтернет, тисячі киян вийшли на допомогу протестувальникам, завдяки чому до 9 ранку ситуація стабілізувалася, а силовики покинули Хрещатик.

12 грудня опозиція закликала людей прийти на народне віче 15 грудня. «Звертаємось до всіх українців приїхати в неділю на 12 годину на наше народне віче», - закликав А. Яценюк. Також, він нагадав, що на 17 грудня запланований візит президента Януковича до Москви: «Основне питання порядку денного народного віче, яке ми називаємо «День гідності» – не дати можливості Віктору Януковичу підписати угоду про вступ України в Митний союз». В «День гідності» (15 грудня) протестувальники висунули вимогу Президенту України Віктору Януковичу звільнити усіх політв'язнів, включаючи екс-прем'єр-міністра Юлію Тимошенко. Крім того, Євромайдан прийняв резолюцію, яка забороняє Президентові підписувати угоду про вступ України в Митний союз під час візиту в Москву. 17 грудня більше однієї тисячі людей почали пікетувати будівлю МВС України з вимогою відставки Віталія Захарченка та припинення кримінального провадження стосовно учасників Євромайдану. 19 грудня народні депутати в Раді прийняли закон про звільнення від кримінальної відповідальності учасників Євромайдану та відпустити попередньо заарештованих. За це рішення проголосували 339 депутатів. В той же час Янукович звернувся до Генерального прокурора з проханням звільнити мітингувальників, котрих було раніше ув'язнено. У неділю, 22 грудня, на Майдані Незалежності в Києві відбулося *четверте за рахунком народне віче*. За різними даними, на Євромайдані було до 100 тисяч людей. На ньому було ухвалено резолюцію про створення загальнонаціональної організації *Всеукраїнське об'єднання «Майдан»* з метою поглиблення,

розширення та подальшої координації діяльності Євромайдану. У ночі 25 грудня відбулося побиття журналістики та активістики Євромайдану Тетяни Чорновол. Прокуратура відкрила кримінальну справу, але в той же час затягувала із розслідуванням. Надалі події в Україні були досить спокійними. 29 грудня було організовано мирний автопробіг до резиденції Президента України в Межигір'ї. 31 грудня Штаб національного опротиву оприлюднив план дій на січень 2014 року, згідно з яким акції на Євромайдані планують продовжити до 24 січня. *Новий рік у Києві на Майдані Незалежності зустрічали сотні тисяч українців.* За деякими даними, на площі було близько півмільйона людей. Сходитися люди почали звечора і до півночі весь Майдан був забитий вщерть. Українців розважали виступами різних виконавців, драйвом та жартами. Усіма присутніми було виконано Гімн України, таким чином було встановлено рекорд Гінеса. Загалом до 16 січня події в столиці та в інших областях України були досить спокійними, оскільки гострих сутичок не було. Але мітингувальники продовжували акції протесту, а наметове містечко у Києві тільки розросталось.

6. «Диктаторські закони 16 січня»

У четвер 16 січня 2014 р. у Верховній Раді України з порушеннями було прийнято 10 законів, направлених на звуження конституційних прав і свобод громадян. Закони приймалися підняттям рук, без використання системи «Рада» та без обговорення, а їхні тексти стали доступні тільки після того, як депутати за них проголосували. Ці законодавчі акти, на думку більшості експертів, обмежували права громадян, надавали органам державної влади більшу свободу дій у сфері покарання учасників акцій протесту і мали на меті криміналізувати опозицію та громадянське суспільство. Прийняття законів стало реакцією влади на масові протести громадян. У Партії регіонів наголошували на легітимності ухвалених рішень і їхньому сприятливому впливі на ситуацію в Україні. Проте такі дії чинної влади обурили не тільки українське суспільство, але і викликали стурбованість у країнах Європи та США, оскільки вони обмежували громадянські права людей, задекларовані у Конституції. У прийнятих «диктаторських законах» йшлося:

- «Участь в зборах, мітингу, вуличному поході, демонстрації, іншому масовому заході у місці, шоломі або з використанням інших засобів чи способів маскування з метою уникнення ідентифікації особи, або наявність у особи, яка бере участь у такому заході, відкритого вогню, піротехнічних засобів (освітлювальних, сигнальних, імітаційних), зброї, спеціальних засобів самооборони, заряджених речовинами сльозоточивої та дратівної дії, вибухових чи легкозаймистих речовин, предметів, спеціально пристосованих чи заздалегідь заготовлених для вчинення протиправних дій, а також участь у такому заході без дозволу органів внутрішніх справ у форменому одязі, що повторює або схожий на формений одяг працівників правоохоронних органів чи військовослужбовців, - тягнуть за собою накладення штрафу від ста п'ятдесяти до двохсот п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб».

- «Встановлення без дозволу органів внутрішніх справ для проведення зборів, мітингів, вуличних походів чи демонстрацій або під час їх проведення конструкцій, наметок чи інших малих архітектурних форм, предметів чи конструкцій, що використовуються як сцена, звукопідсилюючої апаратури, - тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот п'ятдесяти до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб»;

- «Здійснення особою, яка керує транспортним засобом, руху у колонах в складі більше п'яти транспортних засобів без узгодження умов та порядку руху з відповідним підрозділом Міністерства внутрішніх справ України, що забезпечує безпеку дорожнього руху, що спричинило створення перешкод для дорожнього руху, - тягнуть за собою накладення штрафу від сорока до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення права керування транспортними засобами на строк від одного до двох років з оплатним вилученням транспортного засобу у його власника чи без такого»; «Блокування будівель чи споруд, що забезпечують діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян, з метою перешкоджання нормальній роботі підприємств, установ, організацій - караються обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк».

Крім цих основних положень, нові закони забороняли: діяльність інтернет-ЗМІ без реєстрації в якості інформагентства, здійснювати та поширювати наклеп, збирати, зберігати чи поширювати секретну інформацію про суддю, його родичів чи членів сім'ї. Також нацкомісія по регулюванню у

сфері зв'язку й інформації отримала право зобов'язати інтернет-провайдерів обмежувати доступ своїх абонентів до сайтів всесвітньої мережі, через яку здійснюється поширення інформації, що суперечить законодавству. Як бачимо, за своїм змістом Закони 16 січня були диктаторськими і фактично повністю обмежували громадянські права українського народу. Що у свою чергу означало зневажання демократичних основ, закладених в Конституції України.

7. Події 19–27 січня 2014 р.

Хід таких подій, зрозуміло, не влаштовував українське суспільство. Більше сотні громадських організацій оголосили повну мобілізацію на Майдані Незалежності у Києві. Лідери опозиції події 16 січня назвали державним переворотом і закликали до всукраїнського страйку. У заяві Міжнародного фонду «Відродження» йдеться, що у стінах Верховної Ради «відбулась безпрецедентна за своєю зухвалістю атака на базові права людини та громадські свободи, що ставить під сумнів демократичну природу української держави та відкриває шлях до масових репресій проти її громадян». **19 січня 2014 р. у Києві на народному вічі зібралось кілька десятків тисяч мітингувальників**, що висловили своє обурення ухваленням «законів про диктатуру». **Поступово мирна акція переросла в жорстке протистояння з міліцією та внутрішніми військами.** За ініціативою лідерів Автомайдану, зокрема Сергія Коби, що зробив заклик зі сцени Євромайдану на народному вічі, було розпочато ходу на підготовку безстрокового пікету ВР з подальшою вимогою до депутатів переголосувати закон Колесніченка-Олійника. **Хода зустрілася із загонами внутрішніх військ і «Беркуту» на вул. Грушевського, і протистояння переросло у довготривалу сутичку** із застосуванням різних видів холодної зброї. У наслідок зіткнень радикально налаштовані мітингувальники підпалили автобус «Беркута», а самих бійців закидали камінням і петардами. Спецпризначенці застосували спецзасоби і водомет, який чинне законодавство забороняє застосовувати при температурі атмосферного повітря нижче 0 °С, відтак його було застосовано незаконно. Загалом до вечора **було поранено близько 100 мітингувальників**. Сутички тривали наступного дня. **В ніч з 20 на 21 січня продовжувались зіткнення, в результаті яких мітингувальники були децю відтіснені від барикад, але на ранок їм вдалось повернути втрачене.** Силове протистояння було призупинене 4-ма священиками, які стали між протестувальниками та спецпідрозділами. **Кривавим для України виявився День Соборності 22 січня.**

Близько 8 ранку 22 січня «Беркут» пішов у наступ на вулиці Грушевського, почав розбирати барикаду й затримувати людей. О пів на дев'яту протестувальники перейшли в контратаку і повернулись на попередні позиції, а силовики відступили за лінію спалених автобусів. Внаслідок атаки спецпризначенців близько 200 протестувальників було поранено. За повідомленням «ВВС Україна» та «Української правди» 22 січня, «один з керівників медичної служби Євромайдану підтвердив загибель учасника сутичок на вулиці Грушевського. Молодий хлопець отримав чотири вогнепальних поранення: одне з яких було в шию, а інше – в голову. Цією особою виявився патрий патріот України і охоронець Євромайдану – **Сергій Нігонн**, 20-річний вірменин з Дніпропетровської області. Того ж дня було застрелено ще одну людину, білоруського активіста **Михайла Жизневського**. Згодом лікарі виявили в тілі одного із загиблих кулю від снайперської гвинтівки Драгунова калібру 7,62 мм, у іншого – пістолетну кулю калібром 9 мм.

Цього ж дня у лісосмузі в Бориспільському районі Київської області було знайдено тіло **Юрія Вербицького**, що був викрадений з Олександрівської лікарні. Отримали поранення й померли наступного тижня в лікарнях **Роман Сеник та Олександр Бадера**. Після обіду спецпідрозділи були контратаковані майданівцями і відійшли на попередні позиції, на яких також з'явився бронетранспортер. **Ситуація в країні значно загострилася і набрала радикального характеру. З 22 січня до 27 січня було захоплено 10 адміністрацій.** Це всі західні ОДА, крім Закарпатської, та Чернігівська з Полтавською. На півдні захоплення не відбулися. Черкаську ОДА міліція відбила і почала зачистку серед населення. Тоді було схоплено і ув'язнено близько 56 чоловік. У всіх областях, окрім Донецької і Криму, пройшли мітинги на підтримку Євромайдану. В ніч з 25 на 26 січня 2014 р. мітингувальникам вдалося захопити Український дім, який, за інформацією, спецпризначенці могли використати для атаки людей. Крім того, Євромайданівці зайняли будівлю Міністерства енергетики та вугільної промисловості на вулиці Хрещатик та будівлю Міністерства юстиції на Городецького. Слід відзначити, що майже у всій країні були організовані центри та пункти допомоги Євромайдану. Люди допомагали, чим могли: приносили гроші, хтось одяг, харчі, медикаменти тощо. Як ніколи, український народ був на хвилі всезагального патріотичного піднесення. Повсюдно звучали такі гасла,

як *«Слава Україні – Героям слава»*, *«Слава нації – Смерть ворогам»*, *«Україна понад усе»* та дзвінко звучав Гімн України. Елементи національної атрибутики були практично всюди.

8. Перші здобутки Євромайдану (28 січня – 17 лютого)

Враховуючи загострення ситуації, *28 січня Верховна Рада України скасувала «диктаторські закони 16 січня»*. Також у цей день *пішов у відставку Прем'єр-міністр М. Азаров та його уряд*. Це була значна перемога Євромайдану у відстоюванні своїх прав, але протестувальники не збиралися розходитись, вони вирішили стояти до кінця. *29 січня Верховна Рада ухвалила законопроект, поданий нардепом від фракції Партії регіонів Юрієм Мірошніченком щодо амністії учасників акцій протесту*. Відповідно до нього мітингувальники мають звільнити адміністративні будівлі в Україні протягом 15 днів. Також йдеться про звільнення автошляхів. У свою чергу учасники протестів звільняються від кримінального переслідування. При цьому амністія не поширюється на осіб, що вчинили тяжкі злочини, наприклад, побиття журналістів та викрадення людей. Ні опозиція, ні мітингувальники не збиралися виконувати законопроект про амністію, зокрема, про це повідомив комендант Майдану Андрій Парубій. А вже наступного дня лідери опозиційних фракцій Арсеній Яценюк, Віталій Кличко і Олег Тягнибок опублікували спільну заяву, в якій звинуватили В. Януковича та Партію регіонів у порушенні конституційних норм щодо прийняття відповідного законопроекту. Також *30 січня було знайдено зниклого лідера Автомайдану Дмитра Булатова*, який був сильно побитий. Як розповів він сам, невідомі били його, катували, відрізали йому вухо та навіть розпинали. Тодішня влада заперечувала факт тортур і вважала, що цей інцидент є інсценованим. Надалі ситуація в країні стабілізувалася. Основним питанням була конституційна реформа. Активісти Майдану і опозиція вимагали повернення до основ Конституції 2004 р. та обмеження повноважень Президента. *9 лютого відбулося ювілейне 10 народне віче*. На ньому лідер фракції «Батьківщина» Арсеній Яценюк наголосив: *«В Україні повинен сформуватись уряд Майдану, який буде урядом проти Януковича, за нову європейську Україну, де кожен українець відчує – ми таки перемогли і йдемо вперед в цих надскладних умовах»*. *15 лютого учасники акцій протесту на Майдані Незалежності розпочали процедуру звільнення Київської міської державної адміністрації*. 16 лютого Генпрокурор Віктор Пшонка зробив заяву щодо звільнення активістів *«Із завтрашнього дня (17 лютого) будуть пресуватися усі процедурні дії щодо закриття кримінальних проваджень. Закон набуде чинності із завтрашнього дня. 268 підозрюваних буде звільнено від відповідальності і 108 кримінальних проваджень буде закрито»*. Після цього протестувальники прийняли рішення про остаточне звільнення КМДА.

9. Пік Революції Гідності 18–20 лютого 2014 р.

Ще 16 лютого на народному вічі було ухвалено рішення про *«мирний наступ» у вівторок 18 лютого* до Верховної Ради із метою заставити політиків прийняти зміни до Конституції і врегулювати кризову ситуацію. 17 лютого було оприлюднено заяви Правого сектору та Всеукраїнського об'єднання «Майдан» про «загальну мобілізацію» у зв'язку з «мирним наступом». Уже зранку *18 лютого Євромайданівці розпочали ходу до Верховної Ради*, де депутати повинні були прийняти зміни до Конституції України щодо обмежень повноважень Президента. У той час до урядового кварталу було стягнуто великі сили міліції, БТР і два водомети. Але за вказівкою голови Верховної ради В. Рибачка канцелярія ВРУ відмовлялася реєструвати цей документ, не згоджуючись на жодні компроміси. До кінця робочого дня сесійне засідання так і не почалося. На вулиці *Грушевського та Кріпосного почалися сутички між протестувальниками і міліцією*. На вулиці Шовковничий проти демонстрантів *бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби: світлошумові гранати та помпові рушниці*. Також силовики піднялись на дах будинку по вул. Інститутській 17/5 і звідти кидали шумові гранати та стріляли з рушниць. З боку учасників *«Мирного наступу» у сторону правоохоронців летить каміння та петарди, крім того, протестувальники підпалили дві вантажівки КАМАЗ, що блокували проїжджу частину*. Сутічки між силовиками та Євромайданівцями відбулися також у Маріїнському парку з боку станції метро «Арсенальна». Тим часом на вулиці Липській мітингувальники спалили офіс *Партії регіонів*. Близько 13 години «Беркут» почав відтісняти мітингувальників по вулиці Інститутській у бік Майдану Незалежності. У свою чергу мітингарі розпочали спорудження барикад на перехресті вулиць Інститутської і Банкової з бруку та у Маріїнському парку з підручних матеріалів. Близько 16 години міліція відтіснила протестувальників до Жовтневого палацу поблизу майдану Незалежності, де розпочали атаку проти учасників акції протесту. *Близько 16 години «беркутівці» захопили барикади на вулиці Грушевського та взялися за руйнування барикад на*

Хрещатику. Фактично усі барикади перед Майданом було знищено, але в останню мить за наказом керівників силовиків зупинилися, очікуючи падіння барикади на Хрещатику зі сторони Європейської площі. Цим скористалися активісти оборони Майдану, їм вдалося побудувати «останню» барикаду по вулиці Інститутській в межах Майдану, використовуючи дерев'яні піддони, які діставали з під палаток. **Міністерство внутрішніх справ спільно з Службою безпеки України оприлюднили заяву, у якій відомствами висувалася вимога до мітингарів: до 18 години припинити протистояння, інакше силовиків обіцяли «навести порядок всіма засобами, передбаченими законом».** Крім того, у міліції повідомили про проведення антитерористичної операції на Майдані Незалежності.

О 18 почався штурм внутрішніми військами барикади зі сторони Європейської площі з використанням БТР, у якому перебував екіпаж «Беркута». Близько 19 години у ході антитерористичної операції з усіх боків на Майдан Незалежності розпочався наступ силовиків. Демонстрантів на Майдані перебувало близько 20 тисяч. Сутички вечора 18 лютого на майдані Незалежності відбувалися як з боку вулиці Інститутської, так і з боку Європейської площі. **Запеклі бої тривали усю ніч.** Близько півночі відбувся підпал Будинку профспілок, в якому перебувало багато людей. Крім того, на Майдані було повністю виключено світло, що значно ускладнило становище. Фактично внутрішні війська та «беркутівці» знищили усі барикади, єдиним бар'єром між обома сторонами був сильний вогонь, який Євромайданівці підтримували усіма підручними засобами.

Штурм припинився тільки під ранок, коли у силовиків закінчилися гранати і набої. Злам ситуації на користь протестувальників відбувся близько 6 ранку 19 лютого, коли на допомогу оборонцям Майдану крізь блокаду силовиків прорвався автобус львів'ян. Вони з палицями і щитами кинулись у наступ на солдат внутрішніх військ, які згодом почали відступ. **Протестувальникам вдалось повністю відновити контроль над Майданом Незалежності.** Під час цих подій силовиками з вогнепальної зброї було вбито більше 20 осіб. Переговори лідерів опозиції з В. Януковичем, що тривали до 2-ї години ночі 19 лютого, пройшли безуспішно – В. Янукович вимагав від протестувальників покинути територію Майдану. Близько 13-ї години СБУ оголосила про приведення у готовність суб'єкти боротьби з тероризмом на території держави. Готуючись до залучення армії в конфлікт, Янукович звільнив 19 лютого генерал-полковника Володимира Заману з посади начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних сил України і призначив на цю посаду Юрія Ільїна, який до того обіймав посаду командувача Військово-морських сил Збройних сил України. **Дії влади викликали масовий протестний рух у всій Україні. В Тернополі, Львові, Івано-Франківську відбулися штурми будівель МВС, прокуратури та адміністрацій.** Фактично міліція та інші силові структури були позбавленні своїх повноважень. Усюди організовувалась народна самооборона.

Вранці 20 лютого протестувальники у Києві перейшли у наступ. Їм вдалося зайняти приміщення міністерства Агрополітики і відтіснили «Беркут» від монументу Незалежності, звільнили Жовтневий палац та Український дім. В той же час на дахах готелів «Козацького» та готелю «Україна» розташувались снайпери, що відкрили прицільний вогонь по протестувальниках на ураження. До 14-ї години число загиблих досягло 35 осіб, а о 17-й повідомлялося про 60 загиблих. Становище у столиці країни було вкрай важким. Близько 17-ї години народні депутати почали збиратися у Верховній Раді для обговорення ситуації у центрі Києва. **О 22:17 Верховна Рада прийняла постанову «Про засудження застосування насильства, яке призвело до загибелі мирних громадян України».** Цей правовий акт визнав, що дії силових структур були незаконними і постановив «Кабінету Міністрів України, Службі безпеки України, Міністерству внутрішніх справ України, Міністерству оборони України та підпорядкованим їм військовим та воєнізованим формуванням негайно припинити та не допускати надалі застосування сили. Заборонити використання будь-яких видів зброї та спеціальних засобів проти учасників акцій протесту». За прийняття цієї постанови проголосувало 236 депутатів, в тому числі 35 депутатів від фракції Партії регіонів та 35 позафракційних. Жодного голосу не дала лише фракція Комуністичної партії. **Ця постанова поклала край триденному кровопролиттю.**

10. Повалення режиму Януковича

21 лютого 2014 р. лідери опозиції підписали з Віктором Януковичем угоду щодо врегулювання кризи в Україні. Відповідно до угоди протягом 48 годин з моменту її підписання мала б відновити дію Конституція України в редакції 2004 року та сформовано новий коаліційний уряд; до вересня 2014 року треба було провести конституційну реформу; до грудня 2014 року – провести позачергові

президентські вибори; також треба прийняти нове виборче законодавство та обрати новий склад ЦВК; провести розслідування випадків насильства під наглядом Ради Європи; також влада та опозиція відмовилися від силових дій. Угоду було засвідчено главами МЗС Польщі та Німеччини, представником МЗС Франції, представник від Росії відмовився підписати. Того ж дня Верховна Рада («за» – 386 депутатів) проголосувала Постанову про *відновлення легітимного Конституційного ладу (в редакції від 2004 р.)*, це означало, що тепер буде сформовано новий уряд незалежно від Президента. *Увечері 21 лютого відбувся величудний Майдан*. На ньому виступили лідери опозиції, які оголосили про укладання угоди із чинним Президентом. Але *такі дії Євромайданівці засудили і осудили*. Тоді на трибуну сцени піднявся один із сотників самооборони Майдану *Володимир Парасюк* й заявив, що *Майдан не буде терпіти Януковича до виборів в грудні 2014*. Сотник проголосив ультиматум, що *якщо Янукович не піде у відставку до ранку, то самооборона піде на штурм*. Євромайдан палко із захватом підтримав сотника. У ніч з 21 на 22 лютого Янукович, *наляканий можливістю потрапити під народний суд, залишив Адміністрацію Президента та втік у Харків*. 22 лютого о 17 годині 11 хвилин Верховна Рада України 328-ма голосами народних депутатів підтримала Постанову про усунення Віктора Януковича з посади Президента України, аргументуючи таке рішення самоусуненням Януковича від виконання своїх обов'язків, та призначила позачергові вибори Президента України на 25 травня 2014 р. Отже, *основна мета Євромайдану була досягнута*. Того ж дня, Віктор Янукович записав телезвернення, у якому назвав події 18–20 лютого в Україні державним переворотом, порівнявши їх з приходом нацистів до влади у Німеччині, назвав депутатів, що вийшли з Партії регіонів, зрадниками та заперечив легітимність прийнятих Верховною Радою рішень. 23 лютого 2014 року фракція Партії регіонів оприлюднила свою заяву, в якій усю відповідальність за ситуацію в Україні поклала на Президента Віктора Януковича та його найближче оточення: *«Ми, фракція Партії Регіонів у Верховній Раді України і наші однопартійці, рішуче засуджуємо злочинні накази, що призвели до людських жертв, до порожньої скарбниці, величезних боргів, ганьби в очах українського народу і всього світу, в результаті чого наша країна опинилася на краю прірви, загрози розколу і втрати національного суверенітету»*. 25 лютого 2014 року Генеральний прокурор України Олег Махніцький повідомив, що Віктора Януковича оголошено у розшук за підозрою у масових вбивствах людей з обтяжливими обставинами відповідно до частини 2 статті 115 Кримінального кодексу. 27 лютого з'явилась інформація, що Янукович перебуває на території Росії, куди дістався морем разом зі своїм сином Віктором.

Таким чином, події 21 листопада 2013 р. – 22 лютого 2014 р. стали етапом прояву українцями неабиякої сили, мужності, гідності, віри та міцності духу. Вони показали усьому світу, що вищою метою для українського народу є збереження людських цінностей та основ демократії. А будь-яке зазіхання на них зі сторони ворогів зазнає невдачі і буде покаране. Проте за відстоювання цих ідей довелося заплатити дорогою ціною – кров'ю *«Небесної Сотні»* – патріотів, які поклали своє життя на вівтар для захисту рідної Батьківщини. В цих трагічних подіях смерть кожної людини – це не просто втрата однієї сім'ї, а біль усього народу. Революція Гідності показала, що в країні настав час для реформ та кардинальних змін. Саме тепер українцям вдалося скинути ярмо «крадянського совка» та стати на шлях формування повноцінного громадянського суспільства. Але боротьба за свою державу ще не завершилась. Наступним випробовуванням для України стала анексія Криму Російською Федерацією та війна на Сході.